

THIOFRIDI VERSUS DE SUIS FLORIBUS.

Extruo pyramides, ciboria, colligo FLORES,
Spargo super tumulos sanctorum carne sacratos.
Vincla, cruces, crates (1) *serras* noto, saxa, catastas.
Mundi vita, salus tot eorum sunt cruciatus.

(1) *Serras* de meo addidi fulciendæ carminis labentis ruinæ, neutro exemplari juvante

INCIPIT PROHEMIUM (2) IN LIBRUM (3) FLORUM (4) EPITAPHII SANCTORUM.

Olivæ (5) *uberi*, *pulchræ*, *speciosæ*, *fructiferæ* (Jerem. 1, 16), in domo Domini, S. Trevericæ sedis archiepiscopali Brunoni (6); *oleaster aridus* (Rom. 11, 17), (7) *Esternacensis cœnobii nullius mo-*

(2) *Prohemium*. Monet me hæc prima vox, ut semel dicam, Thiofridum nostrum, suos quosdam modos habere orthographiæ: quos morosus quispiam *kakographiam* potius vocet. Sed usui deferendum in his talibus, de quo, ut Flaccus eleganter,

Quem penes arbitrium est, et jus, et norma loquendi: sic eodem jure dixerim, *scribendi*. Sed et si quis molestius acclamet, originem manifeste reclamare, sciat, non fuisse meum, in alieno scripto auctoritatem mihi vindicare, et scalpello, ac spongia pro arbitrio, uti. Appareat etiam in his Thiofridi sæculum. Cæterum, aliæ voces occurrunt, quæ, etsi a vulgato scribendi more abhorrere videntur, bonos tamen auctores habent, atque adeo maguos: si non alios, at poetas. Ejusmodi sunt *ammirari*, *opinere*, *abicere*, *dicere*, *adprime*, *amminiculum*, *inlecebræ*, *inlectus*, *flagrantia* pro *fragrantia*, *ortus*, pro *hortus*.

(3) *Florum*. Merito sic vocat. Florida in hoc opusculo omnia, atque adeo meri Flores. Ut de dictione nihil dicam (quam eo sæculo, non floridam tantum dicas, sed et *gemmeam*) rem vide. Nugari fateberis Græcolum, qui undique, etiam e face, hausta epigrammaticorum, *ἀβολογίαν* vocavit: affanias, Apuleii *Floridorum* libros: *apinus* Stobæi et Philosophis comportatas in communes locos, sententiæ, quas Suidas *ἀβολογίων* dixit. Longe hos, et hæc præcedunt hi flores, hic florilegus. Denique quod de se mentitus est Carus, id jure, et vere gloriatur Thiofridus Deo charissimus.

Floriferis ut apes in salibus omnia libant,
Omnia nos itidem depascimur aurea dicta. (Adde et *C* *facia*).

Aurea perpetua semper dignissima vita.
Lege, et mirum, ni *Florum* istorum suavitatis odore illectus, optes te, totum esse nasum.

(4) *Epitaphii Sanctorum*. Videlicet sepulchra, monumenta, reliquias sanctorum, ornanda sibi sumpserat. Spectat et veterum Christianorum morem, qui hodieque perseverat, sanctorum monumenta floribus spargendi. Calviniste idololatriam inclamant, sed nos eorum blasphemiam et impietatem. Utri rectius? judicet Augustinus; imo judicet Deus, et ejus thauimaturga manus. Narret ipse suis verbis antistes Hipponensis: *Ad aquas Tribilianas, episcopo afferente Projecto, reliquias martyris gloriosissimi Stephani, ad ejus memoriam veniebat magna multitudinis concursus, et occurus. Ibi caeca mulier, ut ad episcopum portanlem pignora sacra duceretur, oravit: flores, quos ferebat, dedit, recepit, oculis admovit, protinus videt. Stupentibus, qui aderant, præibat exultans, viam carpens, et viæ ducem ulterius non requirens.* (*De civitate Dei*, lib. xxii, cap. 8.) Hanc mentem fuisse nostro Thiofrido, ipsimet credo, id affirmanti lib. iv, cap. 7,

A menti (8) *ygumenus*, Thiofridus (9) *psyches* et *somat*is incorruptionem, et internam summi boni contemplationem.

Antequam, domine mi, præsulum gemma, et glorio ipso initio, et in carmine, imagini, ad ipsum libri limen, inscripto, ubi sic canit:

Flores

Spargo super tumulos sanctorum carne sacratos.

(5) *Olivæ uber*. Gaudet noster scriptor allegoriis, et Scripturæ sensibus mysticis, et accommodatiis, quibus perite admodum utitur, ut legens deprehendes. Illic allocutioni gemina, et germana est illa Vitæ D. Willibrordi: *Plantatis in domo Domini cedris Libani, etc.*

(6) *Oleaster aridus*. Iterum præmio Vitæ S. Willibrordi: *Oleaster insertus olivæ in misericordia B* *uberi, etc.*

(7) *Esternacensis cœnobii*. Scio scribi et *Epternacum*, et *Echternacum*. Sed, variantibus auctoribus, cur alium sequar quam qui in manibus est?

(8) *Ygumenus*. Iterum sic se vocat Vitæ S. Willibrordi soluta oratione scriptæ, ca. 36, quod est ultimum; et in carm. lib. iii. Arbitror esse Græcicum *ἡγούμενος* quod *ducem*, *ductorem*, *præfectum* significat. Græcis voculis, textui suo miscendis delectari hunc auctorem, totis ejus operibus claret. Eas maxime adhibet, quibus divinæ litteræ utuntur. Porro apud Matth. legis (cap. 11, 6). *ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ἐξ τῆς ἐξίης Δυξ*; et apud Lucam (xxii, 26) *ὁ ἡγούμενος ὡς ὁ διάκονος, Qui præcessor est, sicut ministrator*. Et apud Stephanum (Act. vii, 10.) *κατίστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπ' αἴγυπτον. Constituit eum præpositum super Ægyptum*. Eodem lib. (xiv, 11) *ἡγούμενος τοῦ λόγου, Dux verbi*. Denique cap. xv, 22, *ἄνδρας ἡγούμενους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς, viros primos in* *D* *fratribus*. Significat itaque Thiofridus se abbatem esse, ac reliquis præpositum. Unde in Carm. loco allegato, non ita multo post, tanquam se explicans de se ait:

Venit in emporium Mandrita Thifrid memoratum.

Neque alibi usquam, quod sciam, ulli eam nuncupationem tribuit, qui cum imperio aliquo non sit. Sic etiam Thiofridum intellexit Christophorus Browerus noster, inter cujus, τοῦ μακαρίτου, schedas, hoc adnotamentum se reperisse testatur Joannes Dulmenius, Societatis nostre sacerdos, aliquanto post datas ad me super ea re, aliisque, litteras, immatura morte extinctus, et cum eo, multa eruditio, et magna spes. His scriptis, incido in octavam synodum, et in ea, in epistolam Iguatii Constantinopolitani patriarchæ ad Nicolaum papam, in qua ista verba: *ἡγούμενων τε καὶ πρεσβυτέρων, καὶ ἐτέρων μοναχῶν πλῆθος ἄπειρον, etc.*, ubi *ἡγούμενοι* manifeste sunt monachorum præsides, sive cœnobiararchæ. Nam alioqui non recte diceret, *ἐτέρων μοναχῶν*.

(9) *Psyches* et *somat*. His Græcis voculis, præ aliis, frequentissime paginas suas aspergit. *ψυχῆς, καὶ σώματος, animæ et corporis*.